

De vrouw van de bankier

Van dezelfde auteur:

De Darlings van New York

Dit was niet het plan

Cristina Alger

De vrouw
van de bankier

Vertaald door
Gerda Baardman

Nieuw Amsterdam

Voor Jonathan

Oorspronkelijke titel *The Banker's Wife*. G.P. Putnam's Sons, an imprint of Penguin Random House, New York

© Cristina Alger 2018

© Nederlandse vertaling Gerda Baardman / Nieuw Amsterdam 2018

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Meighan Cavanaugh

Omslagbewerking image realize

Foto auteur © Deborah Feingold

NUR 302, 305

ISBN 978 90 468 2438 2

www.nieuwamsterdam.nl

www.cristinaalger.com

PROLOOG

Op de luchthaven RAF Northolt bij Londen kregen maar weinig toestellen toestemming om op te stijgen. Er stond een sterke zijwind en door de snel vallende natte sneeuw was het zicht vrijwel nihil. Northolt had maar één startbaan en daar stond een file van privéjets voor te wachten. Het was zes uur in de ochtend. De groep passagiers in de wachtruimte was klein maar ongeduldig. De meesten waren zakenlieden die die ochtend afspraken hadden in Parijs, Luxemburg en Berlijn. Sommigen hadden een vlucht geboekt die door hun bedrijf was gecharterd, een paar hadden hun eigen jet. Die mensen hielden niet van wachten.

Een zekere Popov, een Rus, maakte een scène. Hij ging beurtelings tekeer tegen de vrouw achter de incheckbalie en tegen iemand die hij aan de telefoon had. Ze gaven hem geen van beiden het antwoord dat hij wilde horen, dus schakelde hij tussen hen en ging steeds harder praten, totdat hij in de hele terminal te horen was. Zijn gezelschap, een ranke blondine met een jas van vossenbont en sneakers aan, keek alleen op haar telefoon. Ze leek zijn uitbarstingen wel gewend. Alle anderen keken naar Popov. Passagiers lieten hun krant zakken of draaiden zich om en gaapten hem aan. Met zijn ruim één meter negentig en minstens honderdvijftig kilo was Aleksej Popov moeilijk over het hoofd te zien, vooral wanneer hij kwaad was.

‘Ja, meneer, ik begrijp het,’ zei de vrouw achter de balie weer. Ze deed haar best om professioneel te blijven onder zijn verbale geweld. ‘Excuses voor het ongemak. Maar om veiligheidsredenen moeten we u adviseren...’

Popov vloekte in het Russisch en gooide zijn telefoon naar haar hoofd. Ze dook weg en twee beveiligingsbeambten kwamen aanbenen om het relletje de kop in te drukken. Zelfs de blondine keek nu op. Ze pakte Popovs arm en fluisterde iets in zijn oor om hem te kalmeren.

Thomas Jensen zat in een hoekje van de terminal en keek licht geïnteresseerd op van zijn pas gekochte *Financial Times*. Net als de andere passagiers die ochtend had Jensen een maatpak aan en had hij een diplomatenkoffertje bij zich. Met zijn keurig gekamde zilverkleurige haar en zijn dure loafers zag hij er precies uit als degene die hij was: een aan de universiteit van Oxford afgestudeerd financieel deskundige met een flinke bankrekening. Maar anders dan de andere passagiers was Jensen geen bankier of grootindustrieel. Hij was weliswaar op zakenreis, maar van een heel ander soort. Hij werkte voor een overheidsinstantie, in een hoedanigheid waarvan maar een handjevol mensen het bestaan kende. Het enige uitwendige kenmerk dat erop wees dat Jensen geen kantoorbaan had, maar gevaarlijk, soms gewelddadig werk, was de bobbel waarvan te zien was dat zijn neus ooit lelijk gebroken was geweest. Jensen had wel ergere verwondingen opgelopen, maar van die neus had hij nog steeds last. Daarom had hij altijd een zakdoek met monogram in zijn zak. Die haalde hij nu tevoorschijn om zijn neus af te vegen terwijl hij de andere passagiers ongemerkt in de gaten hield.

Door alle aandacht voor Popov was Jensen de enige die zag dat een man en een vrouw snel de terminal door liepen en naar buiten glipten, naar de startbaan. Jensen stond op, stopte zijn zakdoek weer in zijn zak en slenterde naar het raam. Hij zag dat ze in een Gulfstream G450 stapten. Hij bestudeerde het tengere figuur van de vrouw, die haar schouders had opgetrokken tegen de wind en haar haar in de stijl van Jackie Onassis met een zwarte sjaal tegen de natte sneeuw had beschermd. De man was goedgebouwd en een kop groter dan de vrouw. Toen hij omkeek, zag Jensen zijn

bril met schildpadmontuur en zijn peper-en-zoutkleurige haar. Hij legde een beschermende hand op de schouder van de vrouw terwijl ze instapten. Hun vliegtuig was het grootste en duurste dat die ochtend op Northolt stond. Later zou op het journaal worden gemeld dat het door een bijzondere piloot werd gevlogen. Omar Khoury had tien jaar voor de Koninklijke Saoedische Luchtmacht gevlogen voordat hij in particuliere dienst ging. Hij was een ervaren professional die zich niet door de verre van ideale omstandigheden liet ontmoedigen. Vrijwel meteen nadat de deuren van het toestel dicht waren, kreeg hij toestemming om op te stijgen. Popov stond nog te tieren over het uitstel toen de G450 over de startbaan taxiede en in de lucht verdween.

Toen het toestel was opgestegen, vouwde Jensen zijn krant op en nam hem onder zijn arm. Hij liep langs Popov en langs de incheckbalie de terminal uit. Bij de stoeprand stond een auto op hem te wachten.

Zijn telefoon ging zodra de auto de A40 naar Londen op reed.

‘Gebeurd,’ zei Jensen. ‘Er ging maar één vlucht en dat was die van hen.’ Hij hing op, vouwde zijn krant open en bleef de rest van de rit zwijgend zitten lezen.

Minder dan een uur later verdween de G450 van de radar. Ergens boven de Franse Alpen. Zomaar, alsof hij nooit had bestaan.

MARINA

Marina stond op het balkon van haar suite in Le Meurice over de glinsterende lichtjes van Parijs uit te kijken. Het was een schitterend uitzicht, vooral 's avonds. Naar het westen stonden de Eiffeltoren en het Roue de Paris verlicht tegen de donkere hemel, aan de andere kant van de rue de Rivoli lichtten de jardins des Tuileries op alsof ze van binnenuit gloeiden. Marina overwoog Grant, haar verloofde, wakker te maken zodat hij ook van het uitzicht kon genieten. Maar dat kon altijd nog. Hun reisje was nog maar net begonnen. Marina ging aan de tafel zitten. Ze stak een sigaret op en inhaleerde. Het was fijn om niet te hoeven werken, nergens naartoe te hoeven, geen mail te hoeven beantwoorden. Ze kon een boek lezen. Haar nagels doen. Helemaal niets doen. De avond was van haar. Hier in Parijs begon die op dit uur nog maar pas.

Haar telefoon ging en ze schrok. Toen ze zag wie er belde, voelde ze een scheut van irritatie.

'Duncan,' zei ze kortaf. 'Het is hier over twaalf.'

'Sliep je?'

'Nee.'

'Dat dacht ik al. Je bent nog op de New Yorkse tijd afgesteld. En je slaapt trouwens toch nooit.'

'Dat wil nog niet zeggen dat je me mag bellen terwijl ik voor het eerst in bijna tien jaar met vakantie ben.'

'Je moet iets voor me doen.'

Marina vertrok haar gezicht. Dat was nu precies de reden waarom Grant wilde dat ze bij het blad *Press* wegging. Ze had

inderdaad in de bijna tien jaar dat ze voor Duncan had gewerkt niet één keer vakantie genomen. Ze werkte bijna alle weekends en alle feestdagen door. Ze nam op alle tijden van de dag en de nacht haar telefoon op. Ze was als Duncans assistente begonnen. Nu, negen en half jaar later, behandelde hij haar ondanks haar toppositie bij het tijdschrift soms nog steeds zo. Ze was pas vierentwintig uur op reis en hij had alweer een opdracht voor haar. Ongelooflijk, maar toch niet echt een verrassing.

Marina was van plan haar baan op te zeggen. Ze had Grant beloofd dat ze dat meteen na hun huwelijk zou doen. De geruchten dat zijn vader, James Ellis, zich kandidaat wilde stellen voor het presidentschap waren waar. De campagne zou over een paar weken serieus van start gaan. Hij had al een team campagneadviseurs en publiciteitsmensen samengesteld. Hij zou ze nodig hebben. Als heethoofdige New Yorkse miljardair was hij niet bepaald de kandidaat van het volk. Maar als de spindoctors hun wondere werk hadden gedaan, zou James Ellis zijn getransformeerd tot een hardwerkende man met een spectaculaire carrière, een professionele dealmaker, een verfrissend alternatief voor degenen die naar alle waarschijnlijkheid de kandidaat voor de Democraten zou worden, een oudgediende in Washington, senator Hayden Murphy. Dat was in ieder geval de bedoeling. Murphy, die al jaren werd achtervolgd door geruchten over corruptie en vriendjespolitiek, was een geduchte, maar beschadigde tegenstander. Dat wist Ellis; hij rekende erop.

In stilte betwijfelde Marina of haar toekomstige schoonvader wel geschikt was als leider van de vrije wereld. Ze wist dat hij bij de minste of geringste vergissing buiten zichzelf kon raken van woede; bijvoorbeeld als een nieuwe huishoudster in het huis in Southampton het verkeerde soort mineraalwater had ingekocht of als een chauffeur de afslag naar Teterboro Airport had gemist. Maar ze wist ook dat Grant een kalmerende invloed op zijn vader had. Grant zou zijn carrière als investeringsbankier vaarwel zeggen

en de leiding van het familiebedrijf overnemen terwijl zijn vader op campagne was, en hij verwachtte dat Marina dan aan zijn zijde zou staan. De vrouw van de CEO van een multinational moest bepaalde taken op zich nemen. Om nog maar te zwijgen van de schoondochter van de president, als het ooit zover mocht komen. Ze kon niet blijven werken én de vrouw van Grant Ellis zijn. Althans niet tegelijkertijd. En het was duidelijk wat ze belangrijker vond. Ze moest stoppen met werken. Dat hoorde bij de deal en dat had ze ergens altijd wel geweten.

Even overwoog ze ter plekke ontslag te nemen, aan de telefoon. Dat zou zeker gerechtvaardigd zijn. Bij *Press* gebeurde dat aan de lopende band. Duncan was een berucht lastige hoofdredacteur en hij betaalde zijn verslaggevers nog minder dan de lage salarissen die in dit vakgebied gebruikelijk waren. Maar het voelde niet goed. Na alles wat Duncan voor haar had gedaan – en wat ze samen hadden gedaan – wilde ze het op de juiste manier doen: persoonlijk, op een moment dat niet alleen voor haar, maar ook voor het blad het meest geschikt was.

‘Je bent ongelooflijk,’ zei Marina. Ze maakte haar sigaret uit en liep naar binnen om een potlood te pakken. ‘Jij was toch met sabbatical?’

Daar gaf Duncan geen antwoord op. Zijn sabbatical was een pijnlijk onderwerp. Het was niet vrijwillig. Het was een eis van Philip Brancusi, de CEO van het moederbedrijf van *Press*, die erop had gestaan dat hij zes weken wegbleef om voorgoed van de drank af te komen. Zijn alcoholinname was een probleem geworden en dat wist iedereen in de tijdschriftenwereld. Behalve Duncan zelf.

‘Schrijf je dit op?’ vroeg Duncan.

‘Natuurlijk.’

‘Je moet met iemand afspreken. Hij komt uit Luxemburg om je te ontmoeten en ik weet niet hoelang hij vrij is, dus je moet beschikbaar zijn. Hij gaat je een usb-stick voor me meegeven. Pas daar goed op. En zeg het tegen niemand.’

‘En wat zeg ik dan tegen Grant?’

‘Wie is Grant?’

‘Kom op, zeg.’

‘Zeg maar dat je een eind gaat hardlopen. Of dat je met een oude kennis hebt afgesproken. Hij is een volwassen vent. Hij kan wel drie kwartier zonder je.’ Duncan klonk geïrriteerd en dat irriteerde Marina op haar beurt. Ze drukte zo hard op het potlood waarmee ze de informatie op de blocnote van het hotel schreef dat de punt afbrak.

‘Verdomme,’ mompelde ze, en ze ging weer naar binnen om een pen te pakken.

‘Ja, ik weet dat je het vervelend vindt,’ zei Duncan. ‘Ik weet dat het irritant is wat ik vraag. Maar het is belangrijk, Marina. Het is heel explosief materiaal. Mijn bron heeft geen vertrouwen in e-mail, zelfs niet als die versleuteld is. Hij wil de data rechtstreeks overhandigen. Ik had vorige week naar Genève zullen vliegen om hem zelf te ontmoeten, maar ik geloof dat ik word gevolgd.’

Marina rolde in gedachten met haar ogen. ‘Door wie?’

Duncan negeerde de vraag. ‘Ik heb tegen hem gezegd dat jij de enige bent die ik vertrouw.’

‘Niet slijmen, Duncan. Je gaat me zeker niet vertellen waar dit over gaat?’

Duncan zweeg. Op de achtergrond hoorde Marina iets wat klonk als een sneeuwpluog. Ze vroeg zich af of Duncan zich in zijn weekendhuis had verschanst, waar hij steeds meer tijd doorbracht. Ook als hij daar zat, maakte ze zich zorgen over hem. Hij dronk te veel en zag te weinig mensen. Als Duncan dronk, werd hij melodramatisch en paranoïde. En als hij melodramatisch en paranoïde werd, belde hij Marina.

‘Daar hebben we het wel over als je terug bent,’ zei hij. ‘Maar Marina... dit is het. Ik geloof dat we hem na al die jaren eindelijk hebben gevonden.’

Marina hield op met schrijven. ‘Hem?’

‘Morty Reiss.’

‘Levend?’

‘Nou en of.’

Marina gaf niet meteen antwoord. Het moest even tot haar doordringen. De zelfmoord van Morty Reiss was nu acht jaar geleden. Bijna op de dag af. Of liever gezegd, het was acht jaar geleden dat de auto van Morty Reiss op de Tappan Zee Bridge was gevonden met een afscheidsbriefje op de voorruit geplakt. Een paar dagen nadat hij zich van het leven zou hebben beroofd, werd ontdekt dat zijn hedgefonds RCM een van de grootste piramidespelen aller tijden was geweest. Reiss had de bui zien hangen en was gesprongen, althans, dat was het verhaal. Zijn lijk was echter nooit gevonden. In het begin hadden Marina en Duncan dezelfde vermoedens als veel anderen: dat Reiss zijn eigen dood in scène had gezet en met zijn wederrechtelijk verworven rijkdom naar een zonnig land zonder uitleveringsverdrag was afgereisd. Marina had tijdens haar dienstverband bij *Press* over veel mensen geschreven, maar Reiss was misschien wel de slimste, meest meedogenloze oplichter die ze ooit had ontmoet. En als je bedacht dat ze over New Yorkse societyfiguren schreef – tycoons van Wall Street, onroerendgoedmagnaten, modeontwerpers, publicisten – wilde dat heel wat zeggen. Als iemand slim genoeg was om met zijn geld te verdwijnen, was Reiss het wel.

Reiss was briljant – ongeëvenaard briljant zelfs – maar uiteindelijk komt een piramidespel altijd uit en dat was het enige wat Marina aan dat RCM-verhaal niet lekker zat. Handel met voor kennis, verduistering: met dat soort misdrijven kon iedereen wel weggomen als hij handig genoeg was. Gewoon het geld inpikken en met de noorderzon vertrekken. Maar voor een piramidespel was een eindeloos aantal investeerders nodig. Zonder nieuwe investeerders stortte het hele bouwwerk als een kaartenhuis in elkaar. Dus waarom zou Reiss zich inlaten met een misdrijf zonder eind?

Daar leek hij te slim voor. Tenzij hij altijd al van plan was geweest zijn dood in scène te zetten.

Als dat zo was, moest Marina hem nageven dat hij waarschijnlijk de meest doortrapte witteboordencrimineel aller tijden was.

Maar toen de jaren verstreken zonder dat er iets van Reiss werd vernomen, was Marina's ongeloof geleidelijk overgegaan in acceptatie. Was het echt mogelijk dat iemand zoals Reiss – wiens gezicht wereldwijd maandenlang op tv was verschenen – helemaal verdween? Dat geloofde ze niet. Het leek te vergezocht, ongeloofwaardig zelfs. Een Hollywoodplot, geen echt nieuws. Reiss was slim, maar ook menselijk. Misschien had zijn hebzucht of zijn hoogmoed hem uiteindelijk toch de das omgedaan, dacht ze.

Naarmate haar belangstelling voor Morty Reiss verflauwde, werd hij voor Duncan Sander juist een steeds grotere obsessie. Na hun gezamenlijke artikel waarin ze RCM ontmaskerden, bleef Duncan over Reiss en zijn medeplichtige Carter Darling schrijven. Zijn theorieën over de verblijfplaats van Reiss werden steeds onwaarschijnlijker en ieder bewijs ontbrak, zodat Marina ten slotte vreesde dat Duncans reputatie als serieus journalist door zijn obsessie onherstelbaar was beschadigd. Een half jaar daarvoor was er daardoor bijna een eind aan zijn carrière gekomen. Duncan had in een ochtendactualiteitenprogramma op tv beweerd dat Reiss honderden miljoenen had weggesluisd naar een rekening bij de Caribbean International Bank op de Kaaimaneilanden. De Amerikaanse autoriteiten knepen volgens Duncan een oogje dicht omdat een syndicaat van vooraanstaande politici dat eveneens miljoenen op genummerde rekeningen had staan de bank de hand boven het hoofd hield. Het interview deed veel stof opwaaien, niet alleen door Duncans woorden, maar ook door de manier waarop hij ze uitsprak. Zijn dikke tong en zijn zweterige, onverzorgde uiterlijk waren de kijkers niet ontgaan. Al snel gingen er geruchten dat Duncan Sander op een openbaar schandaal af-

koerste. De Caribbean International Bank dreigde niet alleen Duncan zelf, maar ook *Press* en het moederbedrijf Merchant Publications te zullen vervolgen. Onder druk van Brancusi, de CEO, nam Duncan zijn woorden haastig terug. Toen vertrok hij met veel tamtam naar een ontwenningsskliniek in het noorden van Connecticut, waar hij een paar weken detoxte en zijn gewonde ego likte. Voor zover Marina kon zien, zette de kuur niet veel zoden aan de dijk, maar hij had zijn baan bij *Press* voorlopig wel gered en een maand later was hij weer aan het werk.

Nu deed hij een tweede ontwenningsspoging en Marina wist dat dit wat Brancusi betrof zijn laatste kans was. Hij had Duncan een ultimatum gesteld: voorgoed stoppen met drinken en bij terugkomst weer normaal aan het werk gaan of nooit meer terugkomen. Duncan kon zich geen nieuwe misstappen meer veroorloven. Nog één beoordelingsfout en Brancusi zette er een punt achter.

‘Duncan, kun je dat bewijzen? Want dat moet. We kunnen ons niet nog een...’ Marina wilde de zin niet afmaken. Duncan werd niet graag aan dat interview of aan zijn drankprobleem herinnerd, of eerlijk gezegd aan geen enkele fout uit het verleden. Ze hadden het er dan ook nooit over en maakten alleen vage toespelingen.

‘Deze keer wel. Hij heeft meer dan zeventig miljoen bij Swiss United staan.’

‘Swiss United,’ schreef Marina op, en ze onderstreepte het. ‘Swiss United. Dus niet Caribbean International,’ zei ze. Ze deed haar best om niet sceptisch te klinken.

‘Nee, daar gaat het juist om. Daar hééft het wel gestaan, ik had gelijk. Maar hij heeft het verhuisd. Vlak voor dat interview.’

‘En dat kun je bewijzen. Je hebt bankafschriften en alles.’

‘Mijn bron heeft die. Marina, dit is hét verhaal van ons leven.’

Marina schrok toen ze een hand op haar schouder voelde. Achter haar stond Grant. Hij keek schaapachtig.

‘Hoi,’ fluisterde hij. ‘Ik wilde je niet laten schrikken.’

‘Ik moet hangen,’ zei Marina tegen Duncan. ‘Ik spreek je later nog.’

‘Is dat Grant?’

‘Ja.’

‘Oké. Ik bel je morgen als ik de details voor de afspraak heb.’

‘Prima. Welterusten.’

‘Sorry,’ zei Grant. Hij gaf Marina een kus op haar hoofd en ze legde de telefoon neer. ‘Ik hoorde je stem en hoopte dat je roomservice aan de lijn had. Ik heb honger.’

Marina lachte. ‘Nee, maar dat kan alsnog. Waar heb je zin in?’

‘Eens kijken.’ Grant pakte de kaart voor roomservice van het bureau.

‘Met wie was je aan het bellen?’ vroeg hij terwijl hij de kaart bekeek.

‘Met Duncan.’

‘Serieus? Wat had hij?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Hij is met een verhaal bezig. Ik moest hem helpen.’

Grant legde de kaart neer. ‘Je hebt toch hopelijk nee gezegd?’

‘Natuurlijk.’

‘Zat hij niet in een ontwenningsskliniek?’

‘Sabbatical.’

‘Wat dan ook. Het slaat nergens op dat hij je in het holst van de nacht belt terwijl je op vakantie bent.’

‘Hij was gewoon enthousiast over zijn verhaal.’

Grant schudde zijn hoofd. ‘Je moet hem niet verdedigen. Zoals hij jou behandelt, ik kan het niet uitstaan. Die gast kent geen grenzen.’

Ze zuchtte. ‘Weet ik. Ik erger me ook kapot. Maar je moet wel bedenken dat ik door Duncan journalist ben geworden. Toen ik bij *Press* begon, wilde ik alleen maar bij een modeblad werken omdat ik dat cool vond klinken. Ik dacht dat ik dan naar geweldige feesten zou gaan en couture mocht passen en interessante

mensen ontmoeten. Maar Duncan zag meer in me. En hij verwachtte meer van me. Toen we met dat verhaal over de Darlings bezig waren, behandelde hij me als collega en niet als zijn assistente van tweeëntwintig. Ik mocht gewoon meedoen. En toen het af was, vermeldde hij me als medeauteur. Dus ja, ik word soms stapelgek van hem, vaak zelfs, maar ik heb mijn carrière wel aan hem te danken. En daar blijf ik hem altijd dankbaar voor.'

Grant greep haar hand. Met een glimlach strengelden ze hun vingers in elkaar. 'Sorry,' zei hij. 'Ik wilde je gewoon beschermen.'
'En dat vind ik heel lief.'

Hij trok één wenkbrauw op. 'En sexy?'

'Heel sexy.'

'Is het sexy als ik een dubbele cheeseburger met bacon en frites bestel?'

'Onvoorstelbaar.'

'En het duurt minstens een half uur voordat die komt. Zullen we samen in de slaapkamer op mijn avondsnaakje wachten?'

'Met genoegen. Bestel je ook frites voor mij? Ik ben enig kind, ik ben niet goed in delen.'

'Ik ook niet. Dus wil je me iets beloven?'

'Wat je maar wilt.' Ze sloeg haar armen om zijn hals en keek hem glimlachend aan.

'Belooft me dat ik je deze vakantie niet hoeft te delen. We hebben maar een paar dagen. Ik wil even niet bereikbaar zijn en alleen plezier hebben.'

Marina knikte. 'Mm-mm,' zei ze en ze kustte hem. Ze voelde zijn handen onder haar billen en plotseling raakten haar voeten de grond niet meer. Ze sloeg haar benen om zijn middel. 'Belooft,' mompelde ze terwijl hij haar de slaapkamer in droeg.

ANNABEL

Matthew Werner was laat. Zijn vrouw, Annabel, zat in haar een-tje op de veranda van hun appartement in Genève. Ze had een zwart cocktailjurkje aan en daarover de lange jas van sabelbont die ze van Matthew had gekregen toen ze pas naar Zwitserland waren verhuisd. Een kapper aan de Cours de Rive had een wrong in haar kastanjebruine haar gemaakt. Haar schoenen, pumps met twaalf centimeter hoge hakken die ze zich tegen beter weten in door een verkoopster aan de rue de Rhône had laten aanpraten, knelden bij de grote teen. In de spiegel in haar kleedkamer leken haar benen door die schoenen onwaarschijnlijk lang en slank. Twee zwartsatijnen linten liepen van de hakken naar haar enkels en slingerden zich om het onderste deel van haar kuiten, zodat ze wel een ballerina op spitzen leek. In New York zou ze misschien wel even hebben gekeken als ze zulke schoenen in een etalage had gezien, maar ze zou niet naar binnen zijn gegaan. Ze had ze vast niet gekocht. Te onpraktisch, te duur. In New York had Annabel meestal flatjes of schoenen met sleehakken en ronde neuzen gedragen, berekend op hele dagen staan en lopen. In New York had Annabel gewerkt. Daar verplaatste ze zich per metro, niet per auto met chauffeur. Ze besteedde haar geld niet aan schoenen waar ze een week voor moest werken. Hier in Genève tekende ze de rekening voordat ze naar het prijskaartje had gekeken.

Eenmaal thuis had ze gemerkt dat ze er nauwelijks op kon lopen. In het genadeloze licht van haar inloopkast zagen de linten om haar enkels er theatraal uit. Ze wist niet of ze eruitzag als de vrouw van een bankier of als een courtisane. Alle andere bankiers-

vrouwen kochten hun schoenen ook in die boetiek. Ze zagen er allemaal hetzelfde uit, kleedden zich hetzelfde en tennisten samen. Soms kreeg Annabel het gevoel dat ze bij haar aankomst in Genève een memo had gemist: Hoe word je bankiersvrouw? De meeste anderen waren beleefd maar afstandelijk. Na de verplichte lunchuitnodigingen na haar aankomst hoorde Annabel niets meer van hen. Bij de bijeenkomsten van de bank was iedereen natuurlijk heel beleefd, maar ze leken net als zichzelf te begrijpen dat zij anders was. Ze had besloten dat ze dat wel best vond. De meeste andere bankiersvrouwen wilden alleen over Parijse modeshows en over hun landhuis praten, of over hun recentste weekenduitstapje naar Sardinië. En ze trokken voor alles iets speciaals aan, zelfs voor de brunch in het weekend. Natuurlijk zou het wel leuk zijn om af en toe mee te doen. Maar meestal vond Annabel het wel fijn om in haar eentje door een museum te dwalen, met een boek in een café te zitten en vroeg naar bed te gaan. Liefdadigheidsbals en officiële diners trokken haar niet aan. En aan tennis had ze altijd een hekel gehad.

De schoenen waren zo duur geweest dat ze het zonde zou vinden ze niet te dragen. Minstens één keer. Annabel hoopte maar dat ze er net zo duur uitzagen als ze waren. Matthew vond het heerlijk om haar dure kleren te zien dragen. Daarom werkte hij zo hard, zei hij. Hij pronkte graag met haar. 'Ik wil je verwennen,' zei hij.

Maar nu maakte Annabel de schoenen los en bevrijdde haar voeten uit hun knellende banden. Ze trok ze onder haar slanke dijen om ze warm te houden. Ze kwam in de verleiding om een sigaret op te steken om haar zenuwen te kalmeren, maar zag ervan af, want anders werd Matthew kwaad. Hij wist niet beter of ze had sinds New York geen sigaret meer aangeraakt. Ze had een pakje achter haar kunstboeken in de zitkamer verstopt. Daar keek Matthew nooit, ze zou niet door de mand vallen. Kunst interesseerde hem alleen als het om een investering voor een cliënt ging

en alleen in die hoedanigheid: als investering. Annabel mocht van zichzelf één sigaret per keer roken, heel soms twee, maar alleen als Matthew die nacht niet thuiskwam. Dat gebeurde de laatste tijd vaak.

Op de veranda hoorde ze het zachte ratelen van de trams beneden en het geluid van paardenhoeven van de toeristenkoetsjes op de keien. Meestal vond ze die geluiden geruststellend, maar vandaag niet. Ze was te zenuwachtig. Ze keek naar de staalgrijze lucht en vroeg zich af wanneer het zou gaan sneeuwen. Ze voorspelden nu al dagen een sneeuwstorm. Ze wilde dat Matthew thuiskwam. Zonder hem voelde het appartement eerder aan als een hotelkamer dan als een thuis. Een luxueuze hotelkamer, maar toch. Er stonden nog steeds dezelfde antracietgrijze banken met dezelfde kussens met zijden ikat-overtrekken en dezelfde glazen tafels als toen ze er hun intrek namen. Chic maar bedrijfsmatig. Het was tenslotte ook bedrijfshuisvesting, ze huurden het ver onder de marktprijs van Swiss United, een van Matthews vele secundaire arbeidsvoorwaarden. Annabel had de afgelopen twee jaar wel een paar persoonlijke dingen toegevoegd: een schilderij van haarzelf in de huiskamer, een impressionistisch gezicht op Florence dat ze voor hun trouwdag aan Matthew had gegeven. Haar boeken stonden in de boekenkast. En al vond Matthew het niet nodig, toch had ze hun eigen linnengoed uit New York meegenomen: frisse witte lakens met grijze randjes en kussenslopen en bijpassende handdoeken met een geborduurde W erop. Zo voelde ze zich meer thuis. Eerst had ze ook overal foto's neergezet: op de bijzettafeltjes, in de boekenkast, op de schouw. Annabel en Matthew zoenend achter in de oude taxi waarin ze stiekem van hun trouwfeest in Tribeca waren weggereden. Samen kreeft kokend in het bouwvallige strandhuis in Montauk dat ze de zomer voor hun vertrek hadden gehuurd. Annabel bij de opening van haar eerste expositie, omringd door vrienden. Maar die had ze nu allemaal opgeborgen. In het begin had ze gedacht dat ze minder

heimwee zou krijgen als ze die foto's om zich heen had, maar het omgekeerde was waar geweest: als ze ernaar keek, voelde ze zich gruwelijk eenzaam. Op een avond toen Matthew laat moest werken, had ze een fles wijn leeggedronken en alle foto's in bubbelfolie op een hoge plank in haar kast opgeborgen.

Ze had ze willen vervangen door recentere foto's van hun leven in Genève, maar daar had ze er niet veel van. Matthew moest door de week zo vaak reizen dat hij in het weekend liever thuisbleef, slaap inhaalde en naar de sportschool ging. Soms moest hij in een leuke stad of omgeving – Madrid, Berlijn, Zuid-Frankrijk – naar een cliënt en dan ging Annabel mee. Maar dat waren zakenreizen en ze zag Matthew dan maar weinig. Toen ze voor haar dertigste verjaardag in Venetië waren, had Matthew bijna de hele tijd aan de telefoon gehangen met een hysterische cliënt die midden in een vechtscheiding zat. Ze had in haar eentje door de stad gelopen en alleen foto's gemaakt van een *gelateria* die haar vriend Julian haar had aangeraden en van een zwerm duiven op de Piazza San Marco. Ze waren een paar keer wezen skiën, meestal in Zermatt, waar Swiss United een chalet voor de belangrijkste bankiers had, maar daar zaten altijd collega's van Matthew. De meesten waren uitstekende skiërs, die net als Matthew de zwaarste hellingen opzochten en buiten de piste wilden of naar plekken die alleen met een helikopter te bereiken waren. Zij wilde hun pret niet bederven en liet Matthew met de anderen meegaan. Voor zichzelf boekte ze een les op de oefenhelling of ze ging lekker met een boek bij het haardvuur zitten. Daar viel niet zoveel aan te fotograferen.

Toen ze besloten naar Genève te gaan, zou het voor twee jaar zijn. Twee jaar geld verdienen en dan terug naar New York, een appartement kopen en weer proberen een gezin te stichten. Annabel was pas achtentwintig en Matthew drieëndertig toen ze hier kwamen. Ze hadden alle tijd. Een avontuur, zei hij. Een lange vakantie. Venetië, Praag, Parijs, Brugge; allemaal romantische steden, met de trein of het vliegtuig vlakbij. De mooiste

kunst van de wereld vlak om de hoek. Annabel kon haar talenkennis afstoffen. Haar Frans was goed, maar ze had het verwaarloosd. Haar Duits – een nuttige taal in de kunstwereld – was middelmatig en kon wel wat verbetering gebruiken. Matthew zou haar leren skiën. Ze konden kookles nemen of een wijncursus volgen. Kaasfondue eten. Het was maar voor twee jaar, dus Annabel had geen baan gezocht. Het kon hier maanden duren voordat je een werkvergunning had. Voor iemand die niet voor een multinational werkte, was het een gecompliceerd proces. Bovendien werkte Matthew hard genoeg voor hen allebei. Hij wilde liever dat ze niet ging werken, dat zij ook vrij was als hij vrij had. Hij vroeg toch niet of ze voorgoed wilde stoppen? Alleen tijdelijk. Het was allemaal tijdelijk.

En natuurlijk was het niet alleen maar vreselijk. Sommige dingen waren heerlijk. Het prachtige appartement. Het Zwitserse landschap. Soms kwam Matthew vrolijk thuis en wist Annabel weer waarom ze ooit zo snel verliefd op hem was geworden. Hij nam haar spontaan mee naar een bijzonder restaurant. Hij was attent en betrokken. Hij maakte haar aan het lachen. Ze zagen de zon ondergaan boven het Meer van Genève en praatten over een expositie die ze wilde zien of over een boek dat ze aan het lezen was. Ze haalden herinneringen op aan hun vrienden in New York. Ze zetten kaarsen op hun terras, dronken wijn en scrabbelden. Op zulke avonden, als Matthew niet alleen lieflijk, maar ook echt aanwezig was, dacht Annabel dat ze nog wel van Genève kon leren houden. Dan maakte haar heimwee plaats voor een rustige, diepe waardering voor de geschiedenis en de schoonheid van de stad.

En dan was er het geld. Annabel had in New York nergens gebrek aan gehad. Matthew verdiende meer dan zij als meisje uit een arbeidersstadje in de staat New York ooit had durven dromen. Maar hier vulden hun bankrekeningen zich opmerkelijk snel. Elke maand stond er meer op. Matthew was trots op het geld dat hij verdiende en Annabel was trots op hem. En ze merkte dat ze het

fijn vond om geld te hebben. Ineens lagen er dingen binnen haar bereik die ze nooit zou hebben overwogen te kopen. Die schoenen bijvoorbeeld. Een decadente lunch in haar eentje op een verloren woensdagmiddag. Naar de kapper wanneer ze wilde. Geld hebben maakte alles zo makkelijk als het in haar leven nooit was geweest. Ze keek niet meer naar prijskaartjes en schrok niet meer van creditcardafrekeningen. Er was toch meer dan genoeg.

Al dat geld betekende ook meer cadeautjes. Matthew was altijd al geweldig met cadeaus geweest; dat was een van de dingen die Annabel zo lief aan hem vond. Het waren niet zomaar dure dingen. Matthew was werkelijk attent. Hij onthield dingen. De meeste ochtenden schreef hij haar een briefje, dat hij ergens verstopte waar hij wist dat ze het zou vinden. Dat was een spelletje van hen. Ze vond ze in haar tas, naast het koffieapparaat, in haar poederdoos, op de fles koffieroom in de ijskast. Een keer bleken er twee kaartjes voor de Metropolitan Opera in haar portemonnee te zitten. Ze waren voor de avond daarna, als Matthew de stad uit was. *Vraag Marcus mee*, stond er op het geeltje dat hij erop had geplakt. Marcus was haar favoriete collega bij de galerie, die meer van opera hield dan van wat ook. Op hem moet je zuinig zijn, had hij gezegd toen Annabel het hem liet zien.

De laatste tijd werden de cadeaus steeds kostbaarder. Een tas waar ze in een etalage naar had staan kijken. Oorbellen die ze bij de vrouw van een collega had gezien. En vorige week een schilderij dat ze bij Art Basel had bewonderd. Een vrij klein doekje van Marshall Cleve, een weinig bekende kunstenaar uit Maine. Ze had er dik tien minuten stil en peinzend naar staan kijken: een reeks gebogen grijs met zeeblauwe lijnen die een visioen van Brice Marden opriepen, een van haar favoriete schilders. Brice Marden aan zee. Zoiets had ze zelf in haar kleine atelier in Montauk geprobeerd, maar met matig succes.

‘Dat je dat nog weet,’ zei ze toen Matthew het aan haar gaf. Haar adem stakte in haar keel.